

[Poul Sørensen.]

et byggeri ude i Hvidovre. Det tog tid, inden spørgsmålet blev afgjort til de ufaglærte arbejderes fordel. Vi har altså ikke ment, at man skulle kæmpe sig frem skridt for skridt i en situation, hvor samfundet står og har behov for at få bemandede arbejdspladserne så stærkt og godt, som det overhovedet er muligt. Dér mener jeg ikke, og mener vi ikke, at man kan stå og vente på disse periodevise opgørelser, så på den ene arbejdsplads, og så på den anden arbejdsplads. Vi har ment, at man måtte tage hele spørgsmålet op til grundig og nøje overvejelse og forhåbentlig til en løsning, som parterne selv kunne bringe tilveje, men at man, hvis det beklageligvis ikke skulle ske, da skulle have mulighed for fra samfundets side at vedtage bestemmelser, som kunne bringe denne sag til en forholdsvis snarlig løsning.

Jeg forstår udmærket vanskelighederne. Dem har vi mærket, dem har vi læst og hørt om, og jeg forstår det i og for sig godt. Når man går ind på et område, hvor andre før har haft enebestemmelsesretten, må man vente at få med en del modstand at gøre. Jeg har imidlertid forsøgt, så godt som man kan udefra, at følge de strømninger og stemninger, der har været også indenfor de fagorganiseredes egne rækker, og jeg vil med den højtærede formands tilladelse gerne citere et par linier, som har klaret en hel del for mig. De stod i „Jern- og Metalarbejderen“ i august 1952. Der skrives bl. a.:

„Men hvis vi skal videreføre den tekniske udvikling i dette land, må vi også vogte os for ensidige konservative fagtraditioner, som uvilkaarligt vil hindre en rationel udvikling af arbejdsmarkedets politik.“

Der siges mange andre kloge ord i denne artikel, således som jeg ofte har lyttet til de kloge ord, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen er fremkommet med med hensyn til det faglige arbejde, men disse linier kan selvfølgelig ikke andet end gøre, at vi andre tager disse problemer op til nøje overvejelse og siger: kan vi give en hånds-rækning, så er vi selvfølgelig rede til det. Og jeg vil også gerne sige overfor det høje ting, at jeg ikke har været påvirket af det, som jeg har kunnet følge fra arbejdsmændenes sidste kongres, kun gennem dags-

pressen og kun gennem et autoriseret blad, idet den diskussion, der har været blandt arbejdsmændene selv, viser, at de nu er nået fra et standpunkt, hvor industriforbundstanken var dem imod, over til et standpunkt, hvor de klart må erkende, at som udviklingen er, er måske industriforbundstanken, som er en del af den vej, vi ønsker at betræde, muligvis den vej, hvor fremtiden ligger. Således er der ting, som siger til en, at de tanker, vi har gjort os som baggrund for vort forslag, trives og vokser og gror også indenfor de parter, som er direkte interesserede i spørgsmålet. Derfor vil jeg gerne ved denne forhandling sige til de faglige ledere, og særlig til dem, der har plads her i det høje ting, at vi fra vor side vil ikke give denne sag op, før vi mener, at der er kommet en sådan ordening, at den arbejdskraft, der skal være til rådighed for os, også virkelig er til rådighed, så ikke forældede og, som der stod i denne udmærkede artikel, ensidige konservative fagtraditioner hemmer den normale udvikling her i landet.

Jeg deler de synspunkter, der har været ført frem, når man har understreget uddannelsen af den ufaglærte arbejdskraft, et problem, som med interesse følges fra vor side, og til hvis løsning vor medvirken ikke skal mangle. Det er ting, der må bygges videre på, arbejdes videre på. Hvis ikke den tilstrækkelige arbejdskraft indenfor et fag — og her drejer det sig først og fremmest om murerfaget — kan skabes på normal vis gennem en lærlinguddannelse — og intet tyder for mig på, at den kan det i øjeblikket — så må man gå den vej at benytte de dygtige ikke-faguddannede arbejdsmænd, som står til rådighed, og desværre må vi jo sommeren igennem konstatere, at nogle tusinde af disse ikke kan finde beskæftigelse andre steder.

Jeg vil da gerne have lov til til sidst at gøre et par enkelte bemærkninger, som jeg også beder taget med i betragtning. Når man skal bedømme hele vor stilling i denne sag, når man skal bedømme det vanskelige initiativ — det erkender jeg at det er — som er taget i sagen, så vil jeg gerne sige i al almindelighed, at jeg har forsøgt med få ord, og mangelfuldt selvfølgelig, at belyse problemet murerne i forhold til murerarbejdsmændene, men de ord, som smedenes blad så klogt skrev om situationen her i